pro st-le skutečně nastaly, nebylo by tím úřadu živnostenskému nikterak bráněno, aby st-li způsobilost k nastoupení živnosti ve smyslu § 5 ž. ř. upřel, ježto, jak tento soud v nál. Boh. 1450 adm. podrobněji vyložil. předpis § 5 ž. ř. jest normou rázu živnostensko-policejního, která vylučuje z nastoupení živnosti osoby odsouzené pro určité trestní činy, při nichž odůvodněna jest obava, že by svého živnostenského oprávnění zneužívaly, na tak dlouho, pokud obava ta trvá, při čemž jest nerozhodno, trvají-li také trestní následky odsouzení, či pominuly-li ať projitím určité doby, ať aktem milosti.

Stížnost vytýká dále, že žal. úřad mezi trestními rozsudky proti st-li vydanými uvádí také rozsudek okr. soudu v Z. z 14. července 1922 pro přestupek § 460 tr. zák.; úřad nebyl prý oprávněn tohoto rozsudku se dovolávati proto, poněvadž st-li byl tu uložen trest podmínečně ve smyslu zák. ze 17. října 1919 č. 562 Sb. Nss neshledal ani tuto námitku důvodnou. Nepokládal za nutné řešiti tu otázku, jaký význam má podmínečné odsouzení pro použití ustanovení § 5 ž. ř. Že st-l byl v letech 1905—1908 odsouzen pro činy trestné, vyznačené v § 5, stížnost nepopírá. I kdyby bylo pravda, jak za to má stížnost, že k trestnímu rozsudku z r. 1922 nesmí býti přihlíženo jako k odsouzení ve smyslu uvedeného předpisu zákonného, poněvadž tento rozsudek trestní vyslovil odsouzení podmínečně, přece jen nemohlo by po názoru soudu živn. úřadu býti odpíráno právo přihlížeti k tomu, že se st-l dopustil přestupku krádeže v době ne příliš vzdálené od doby, kdy se ucházel o koncesi, když uvažoval po rozumu § 5 o tom, zdali jest u st-le se zřetelem k trestním činům dříve spáchaným a k jeho osobě obávati zneužití živn. oprávnění. Při zkoumání, je-li taková obava v konkretním případě odůvodněna, může míti zřetel k jakýmkoli vnějším okolnostem, v nichž logicky lze spatřovati premisy pro závěr, že taková obava dána jest, tím spíše pak k soudnímu zjištění, že se osoba živnostenského oprávnění se domáhající dopustila trestního činu při výkonu náležejícím do oboru právě oné živnosti, třeba že toto zjištění vedlo jen k odsouzení podmínečnému.

Že je zcela liché, poukazuje-li stížnost k tomu, že se st-l dopustil trestných činů v době, než nabyl živn. oprávnění, jest jasno, neboť s hlediska § 57 ve spojení s §em 5 mohou býti brána v úvahu právě jen odsouzení z doby předcházející před nastoupením živnosti, kdežto na odsouzení pro trestné činy, k němuž došlo v době po nastoupení živnosti, vztahuje se předpis § 139, odst. 2. lit. a).

Řídě se těmito úvahami dospěl nss k zamítnutí stížnosti

Č. 3321.

Dlažebné (Slovensko): Podle zák. čl. I: 1890 nemůže býti udělené právo vybírati dlažebné jednostranným aktem min. veř. prací odňato.

(Nález ze dne 4. března 1924 č. 3764).

Prejudikatura: Boh. 2775 adm.

Věc: Obec města Bratislavy (měst. rada Dr. Dud. Dohnányi) proti ministerstvu veřejných prací o povolení k vybírání dlažebného.

Výrok: Nařízené rozhodnutí zrušuje se pro nezákonnost.

Důvody: — —

Nař. rozhodnutím odepřelo žal. min. obci Bratislavě prodloužiti právo vybírati mýto na železnici. Rozhodnutí toto odůvodnilo poukazem na svůj výn. z 23. prosince 1921 č. 64.612/XIa-21, kterým bylo povoleno prodloužení práva k vybírání mýtného, uděleného výnosem z 23. srpna 1920 č. 41.053/XI-20, do 30. června 1922 s upozorněním, že s dalším prodloužením nelze počítati. Nař. rozhodnutí má zřejmě ten smysl, že se obci Bratislavě zakazuje po 30. červnu 1922 mýtné (dlažebné) vůbec vybírati. Tak mu rozuměla také obec Bratislava.

Ve stížnosti k tomuto soudu podané namítá obec, že nabyla z povolení uděleného býv. uh. min. obchodu vynesením z 1. července 1909 na základě zák. čl. I. z r. 1890 právo vybírati dlažebné (mýto) na 25 let, a dovozuje z toho, že jí před uplynutím této doby nemůže býti bráněno nabyté právo mýtné vykonávati, ježto cit. zák. čl. I. z r. 1890 takového způsobu odnětí práva mýtného nezná.

Nss vyslovil již v nál. Boh. 2775 adm. právní náhled, že podle zák. čl. I. 1890, který po této stránce nebyl pozdějším zákonodárstvím změněn, nemůže udělené právo vybírati dlažebné (mýto) jednostranným aktem min. býti odňato. Pokud tedy nař. rozhodnutí st-lce odnímá právo, jehož z povolení z 1. července 1909 nesporně nabyla, není ve shodě se zákonem. Zbývá jen otázka, zdali řečené právo odňato nikoli teprve nař. rozhodnutím, nýbrž některým rozhodnutím předcházejícím a nevešlo-li toto předcházející rozhodnutí v moc práva, v kterémžto případě by se arci nss nemohl zabývati otázkou zákonnosti rozhodnutí moci právo nabyvšího (§ 21 zák. o ss).

Avšak v předcházejících aktech úředních ve věci této vydaných není vůbec možno nalézti výrok, jímž odnětí práva mýtného obci bratislavské bylo vysloveno. Nestalo se tak vynesením z 23. srpna 1920, kterým vysloveno v čl. VII zrušení dosavadních práv administrativním výborům samosprávných měst uherských ministerstvem obchodu udělených, neboť ve vynesení tomto výslovně jest vyjmuto municipální město Bratislava, takže není ani třeba zabývati se otázkou, zda by řečené vynesení bylo způsobilé odejmouti obci Bratislavě právo vybírati mýto (dlažebné).

Odnětí práva tohoto nebylo však vysloveno ani výnosem z 23. prosince 1921, kterým se pouze upozorňuje, že s dalším prodloužením práva výnosem z 23. srpna 1920 uděleného nelze v žádném případě počítati. Nemá tedy akt tento již dle svého znění povahu rozhodnutí právní moci schopného o trvání práva mýtného, zejména pokud jde o právo udělené vynesením z 1. července 1909.

Není tedy žádného právního základu, o který by se zásadní odnětí práva tohoto mohlo opříti, a bylo proto nař. rozhodnutí, pokud v něm odnětí to jest vysloveno, zrušiti pro nezákonnost.

Otázka výše tarifu mýtného, která nebyla vůbec na sporu, zůstává tím ovšem nedotčena.

Č. 3322.

Pozemková reforma: * Předpis § 1 zák. z 30. března 1920 č. 81 Sb. neposkytuje osobám tam uvedeným subjektivní nárok na příděl zabrané půdy.

(Nález ze dne 5. března 1924 č. 3761).